

Fecske Csaba

Amire való

hosszúra nyúlt rosszkedvem tele
York napsütése vajon hova lett
szívembe fáradt angyal fült bele
idegen élet történik velem

boldogságot kolduló vak napok
nyomában szárnyszegett illúziók
világomból kiűzött vad vagyok
ciripelő tücsöknek volna jó

a nemtudás gyönyörűsége vonz
létezni csak mint lepke vagy madár
hogy ne gyötörne gond se léha vágy

nem kéne arcom mögé bújni el
nem csalna törbe álnok sanda szó
az lenne minden amire való

Találkozás

elnézem kora ellenére mily
sima a bőre szép az arca
pillája sása zöldes szeme mély
vadvizét árnyékkal takarja

a vaksi szem a valón túlra lát
egy bakfist amint megvakarja
fülcimpáját és szép ívű nyakát
s duzzadt ajkát fényesre nyalja

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista.

bizalmas tiszta nevetése van
fehér fogai akár a rizs
fogorvos mesterműve biztosan

ki tudja a szó most hova visz
hiszen a hang olyan bizonytalan
nem hiszek benne és ő se hisz

In memoriam Apollinaire

ezt az őszbe fúlt rétet ismerem
legelget a tehén elnyújtva bőg
hirtelen-sebek nyílnak szívemen
mint kikericsek hosszú tél előtt

egy volt diák ha tükörbe néz
riadtan láthatja orv ráncait
megkeseredik szájában a méz
egy régi hang a fülébe hasít

a rétet már sötétség lepi el
nyakukba kapják árnyukat a fák
a gyalogúton egy lány énekel
végül elhalkul a dal nincs tovább